

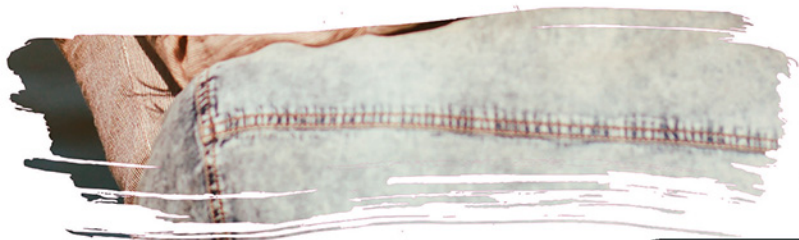
új város. új kezdet.
új élet.

begin again

újrakezdés

fine
selection

MONA KASTEN

M O N A   K A S T E N

b e g i n   a g a i n
ú j r a k e z d é s

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

1. fejezet

W^{HITE.}

Hosszasan bámultam a kaputelefon névtábláját. A fejemet oldalra billentettem, és felemeltem az ujjam, de aztán meggondoltam magam, és az utolsó pillanatban inkább mégis visszahúztam. Szorosan összezártam az ajkam, és ökölbe szorítottam a kezem, közben gondolatban még egyszer végigpörgettem az elmúlt napok eseményeit.

Heteken át tartó veszekedések a szüleimmal, ezerhétszáz kilométer és egy húszórás autótút állt mögöttem. Már tegnapelőtt megérkeztem Woodhillbe, azóta két éjszakát egy lepukkant hostelben töltöttem, és míg az első pár órában közel álltam hozzá, hogy egyszerűen visszaforduljak, mára kitisztult a fejem. Mert megcsináltam. Tényleg itt voltam.

Ugyan a kezdet egyértelműen más volt, mint ahogy képzeltem. Természetesen az új lakóhelyemet már korábban feltérképeztem. Oregon hegyeit, az erdőket és az egyetemi campust is ismertem már az internetről. Tegnap részt vettem az elsőévesek tájékoztató előadásain, azután elkezdtem felkeresni azokat a lakásokat, amiket előzőleg

kinéztem a neten. Bár úgy tűnik, feleslegesen, mert eddig sajnos mindegyik abszolút csalódást okozott. Lényeg, hogy végre Oregonban voltam.

Szabadság!

Egyedül emiatt éltem túl az utóbbi hónapokat. Végre felépíthetem a saját életemet, végre azt tehetem és hagyhatom megtörténni, amit én szeretnék.

Az elmúlt tizenkilenc évben kegyetlenül rövid pórázon tartottak. Néha úgy éreztem magam, mint egy madár, amit csak napi pár percre engednek ki a kalitkájából, hogy előadjon pár mutatványt. Már ha azt mutatványnak lehet tekinteni, hogy jó benyomást keltesz a partikon, kedvesen mosolyogsz és idegen emberekkel csevegsz, akkor meglehetősen jó előadó voltam. Vagyis inkább egy meglehetősen szárnyaszegett madár.

Amióta az eszemet tudom, a szüleim mindennél fontosabbnak tartották a látszatot. A hajamba divatos melírt tetettem, a legtutibb dizájnerruhákban jártam – az ehhez tartozó tökéletes mosolyt gombnyomásra tudtam produkálni. Mindig tökéletesnek kellett lennem – legalábbis ezt a látszatot kellett keltenem. Ezért az első hivatalos tennivalóm egyetemi hallgatóként (a néhány doboz bepakolása mellett) az volt, hogy elmentem a legközelebbi fodrászatba, ahol levágattam és befestettem hosszú, szőke sörényemet. Most rövid, barna tincsek keretezték az arcomat. Évek óta először érvényesültek a hajam természetes tincsei – amit anya ki nem állhatott. Utálta az apai örökségemet.

Hosszú éveken át havonta egy olyan előkelő fodrászszalonba hurcolt el, ahol már akkor is ferde szemmel tekintenek rád, ha a lenövésed több mint félcentis. Anya ragaszkodott hozzá, hogy a hajamat mézszőkére festessem, hogy a szokatlan szemszínem – a szürke és a

zöld keveréke – a lehető legjobban érvényesülhessen. Már kislányként is csak azért kellett korábban felkelnem, hogy hajvasalóval kiegyenesítsem a természetes hullámaimat, hogy megzabolázva, lágyan keretezzék az arcomat. De ennek most egyszer s mindenkorra vége. Soha senkinek nem fogom megengedni – legkevésbé az anyámnak –, hogy beleszóljon az átkozott hajszínembe és frizurámba!

Minden egyes alkalommal, amikor az épphogy vállamig érő hajam megcsiklandozta az arcomat, az újonnan megszerzett szabadságom jutott az eszembe. A frizurám volt kvázi az első szabadsághoz vezető lépés, és még ha butaságnak tűnik is: úgy éreztem magam, mintha egy másik ember lennék.

A lakáskeresésben azonban egyelőre nem sok előnyöm származott belőle. Kollégiumi férőhelyre nem is pályáztam. Nem éreztem nagy kedvet ahhoz, hogy egy nap arra ébredjek, hogy az anyám a szobámban állva mindent lefitymáljon. Csak emiatt kezdtem inkább a campus környékén albérletet keresni – ott, ahol, legalábbis ebben reménykedtem, nem talál rám olyan gyorsan. Persze ez alaposan megnehezítette a dolgom, amit az elmúlt másfél napban kénytelen voltam megtapasztalni.

Eltekintve attól a tényről, hogy alig találtam néhány olyan szobát, amibe azonnal beköltözhetek, miután a hostelt el kell hagynom, minden egyes lakást teljes csalódásként kellett elkönyvelnem.

Az elsőben a leendő lakótársam jobban érdeklődött a kosárméretem, mint a rossz szokásaim iránt. Még mindig kiráz a hideg annak a perverznek már a gondolatára is. Nem volt sokkal jobb az a fiatal anyuka sem, aki penetránsan büzlött a cigarettától, és elsősorban nem lakótársként, hanem főként bébiszitterként tartott volna rám igényt. A hatos számúban egy olyan párba botlottam, akik már a lakás megtekintésekor teljes gőzzel rám nyomultak. És az összes

többi lakásban vagy hegyekben állt a szemét, vagy penészedtek a falak. Fogalmam sincs, mire alapoztam, de sokkal könnyebbnek képzeltem az albérletkeresést.

Valószínűleg pont ezért esett annyira nehezemre, hogy megnyomjam a csengőt az utolsó címen. A névtábla betűi időközben hátulról megvilágítást kaptak, és szabályosan a retinámba égtek.

White.

Ez volt az utolsó lehetőségem. Több ajánlatot nem találtam. Ha ide nem tudok beköltözni jövő hét elején, akkor az utcára kerülök. A félév kezdetére egyszerűen nem volt több kiadó lakás. Kivétel nélkül elkelt az összes. Ráadásul az árak is egyre csak emelkedtek. Már ez a hét éjszaka is egy fél vagyonba került a tizenkét ágyas szobában. A számlámon ugyan egy jelentősebb összeg állt rendelkezésemre, de ezt nem egy ütött-kopott hostelszobára szántam, ahol tizenegy lakótársal kellett megosztanom a koedukált zuhanyzón.

Óriási szükségem volt erre az albérletre, és ha nem kapnám meg, akkor az egyetem kezdetére kénytelen-kelletlen egy csinos padot fogok keresni magamnak a parkban, vagy a kis autómban kell aludnom.

Semmi esetre sem akartam visszamenni Denverbe. Az az opció, hogy feladom, egyszerűen nem létezett. Itt fogom megtalálni az új otthonomat, kerül, amibe kerül, és ha esetleg néhány éjszakát a szabad ég alatt kell töltenem, nekem az is megfelel. Mindaddig, amíg nem kell visszamennem Denverbe.

Vettem egy mély levegőt, és megnyomtam a csengőt. Miközben vártam, nagyokat szippantottam a meleg, esti levegőből. Alig éreztem a nyomást, ami a mellkasomban növekedett.

Egy, kettő, három, négy, öt...

Magamban számoltam, és lehunytam a szemem.

Végre meghallottam a kapunyitó zúgását, és vettem egy utolsó, mély lélegzetet, mielőtt nekitámaszkodtam az ajtónak.

Mr. K. White – a keresztnévét még nem tudtam – megemlítette az e-mailjében, hogy a lakás a második emeleten van, balra. Még mielőtt elindultam volna felfelé a lépcsőn, meghallottam, amint egy ajtó kinyílt valahol felettem, és röviddel utána egy elfojtott pusmogás következett, ami kivehetőbbé vált, ahogy egyre feljebb jutottam a lépcsőfokokon.

– Tudod a számomat – suttogta egy női hang. Torokköszörülés.

– Tudod, hogy én...

– Semmi elköteleződés, tudom, tudom. Ezt teljesen egyértelművé tetted számomra.

A következő pillanatban gyanús hang ütötte meg a fülem, egy csók hangja. Figyelmesebben hallgatóztam. Szinte biztos voltam benne, hogy valakik éppen csókolóznak. Mire észbe kaptam, léptek közeledtek felém. Észre sem vettem, hogy megtorpantam, majd miközben újra elindultam felfelé, a kékre lakkozott lábkörmömre és az ezüstsínű, pántos szandálomra esett a pillantásom. A kevés drága holmi egyikére, amit magammal hoztam. Néhány dologhoz jobban ragaszkodtam, mint ahogy azt beismertem.

Halk sóhajt hallottam a fejem fölül, majd felfelé néztem. Ahogy elhaladt mellettem, végigmértem a lányt, aki minden bizonnyal abból a lakásból jött ki, amit hamarosan meg fogok nézni. Nem nézett rám, csak boldog, álmódzó mosollyal ellibbent mellettem. Kipirult arcából és szétzilált frizurájából ítélve nem volt nehéz kitalálni, mivel is foglalkozhatott.

Atyaég!

Homlokomat ráncolva tettem meg az utolsó pár lépcsőfokot. Mr. White-ot sehol nem találtam. Bizonytalanul mentem végig a

gangon, és mindkét irányban körülnéztem. Bal oldalon résnyire nyitva volt egy ajtó. Ez lesz a keresett lakás.

Egy kicsit tágabbra nyitottam az ajtót, és tanácstalanul megálltam a küszöbön.

Az előszobában rend volt, és megláttam egy fogast, amin mindössze néhány kabát lógott. Alatta különféle sportcipők sorakoztak, és egy pár csizma, valamint egy túrabakancs. Elismerően húztam fel a szemöldököm. A cipőgyűjtemény tág érdeklődési körről tanúskodott. Átmerészkedtem a küszöbön, és beléptem a keskeny folyosóra. A világos laminált padló láttán megkönnyebbülten lélegeztem fel. Végre nincs szőnyeg. Gyorsan levettem a cipőmet, és a többi mellé helyeztem. Ha az elmúlt napokban megtanultam valamit, az az volt, hogy ez jó benyomást kelt – bár ahol netán koszos lett volna a szőnyeg, ott még véletlenül sem tettem volna ilyesmit.

– Bocsi, öreg! – hallottam meg egy tompa hangot a szobából, ami közvetlenül a folyosóról nyílt. – Egy teljes órán át próbáltam kitenni a csajt a lakásból, hogy ne tűnjek bunkónak. De néhányan nem értik a célzásokat...

Váó! Ez aztán a kedves fickó. A hangját egyre tisztábban ki tudtam venni.

– Elég későn szóltál, hogy beugrasz megnézni a lakást, de jó, hogy összejött.

Hallottam, ahogy közeledik. A léptei dobogtak a parkettán.

– Ha van is barátnőd, én leszek az utolsó, aki elítél érte. Legalábbis addig, amíg...

Mr. White megjelent az ajtóban. Nem csak neki maradt tátva a szája.

Mélyet sóhajtottam.

Az első, amit észrevettem, a felsőtteste volt. A pucér, feszes hasa, mely csak úgy duzzadt az izmoktól. A második, ami feltűnt, a rengeteg tetoválása volt. A fejemet önkéntelenül oldalra hajtottam, és a mintát méregettem a napbarnította bőrén. Nagy kár, hogy nem volt nálam a szemüvegem. Az alkarján lévő feliratokat csak elmosódottan láttam, és hogy mit ábrázolhatnak a gyűrűk, amiket a bicepszére varrtak, arról fogalmam sem volt.

Istennek szent anyja!

Megköszöri a torkát, ami kiragadott a révületemből.

– Mi az ördögöt akarsz itt?

Teljesen elképedve bámultam rá. Nem lehetett sokkal idősebb, mint én, legfeljebb egy vagy két évvel, és meleg, karamellszínű szeme volt, az arca borostás, a haja fent hosszabbra, oldalt rövidebbre vágva. Végre újra rátaláltam a hangomra.

– A lakást jöttem megnézni. E-maileztünk – szaladtak ki a szavak túlzottan gyorsan és izgatottan a számon.

Mr. White – magamban még mindig így neveztem, ami, és ennek tökéletesen a tudatában voltam, kész röhej volt – lehajtotta a fejét, és teljesen bizalmatlanul méregetett.

– A. Harper – mormoltam. Aztán úgy tűnt, bevillant neki. Másodszor is tetőtől talpig végigmért, aztán elsötétült az arca, és lassan rázni kezdte a fejét.

– Nem.

Nem? Hogyhogy nem? Zavarodottan viszonoztam kritikus pillantását, és válaszolni készültem, amikor megismételte:

– Nem.

– Mit jelentsen ez? Mi az, hogy nem? – karba tettem a kezem. – Hiszen egyeztettünk e-mailen.

– Akkor valami félreértésről lehet szó. Te egészen biztos, hogy nem fogsz beköltözni ide – mondta, és hátat fordított. Aztán eltűnt... fogalmam sincs, hová, végül is még egyáltalán nem volt alkalmam megnézni ezt a hülye lakást!

– Kitalálsz egyedül is – kiáltotta utánam foghegyről.

Újra kinyílt a szám. Meg se tudtam szólalni. A pasi egyszerűen eltűnt. Otthagytott a folyosón ácsorogva, anélkül, hogy akár csak egy lehetőséget is adott volna. Annak a szövegnek, amit a lakáskereséshez előre kigondoltam, egyetlen szavát se tudtam kinyögni. Az utóbbi negyvennyolc órában hihetetlenül sok pocskék dologba szaladtam bele, de ez itt... ez volt a csúcs.

Az agyamban kiégett egy biztosíték, és a torkomat frusztrált vi-sítás hagyta el.

Döngő léptekkel mentem Mr. White után.

– Hé! – kiáltottam ingerülten, és beviharoztam egy helyiségbe, ami mint kiderült, a világos, hangulatos nappali volt. Az az idióta megállt, és felém fordult. A szemöldökét bosszúsán összeráncolta.

– Nem dobhatsz ki csak úgy, hiszen még a lakást se mutattad meg!

Csodálkozás csillant meg meleg, barna szemében, ami egyáltalán nem illett az eszméletlenül hűvös kisugárzásához.

– Méghogy nem tehetem meg! – összekulcsolta a karját a mellkasa előtt, én pedig még több feliratot fedeztem fel az alkarján. És már megint mintha az anyám felháborodott zihálását hallottam volna, ezt a hangot olyankor adta ki néha, amikor valamit elviselhetetlenül szörnyűnek talált.

– Nem, nem teheted meg. E-maileztünk, a fenébe is! Te hívtál ide, hogy megnézzem a lakást, és most legalább látni akarom a

szobát, és lehetőséget akarok kapni arra, hogy meggyőzzelek, hogy jó lakótársad lehetnék.

Minden erőmet megfeszítve próbálkoztam, hogy ne sziszegve mondjam ezt, de nem igazán akart sikerülni. Az az idióta felhúzta az egyik szemöldökét, és leereszkedően nézett rám.

– Mint mondtam, félreértésről van szó. Azt hittem, hogy srác vagy. De az egészen biztosan nem vagy. – Újra végigmért, lekicsinylően, tetőtől talpig. – Lakótársat keresek, és nem női lakótársat. – Szabályosan mintha kiköpte volna a női szót.

Közben a vészjelzőm másodpercenként villant fel. Az összes többi lakásnézés is rosszul sikerült, de ez mindegyiken túltett.

– Tudod te egyáltalán, mi mindent éltem át az utóbbi két napban? – kezdtem, és a pulzusom egyre szaporábbá vált. – Az egyik pasit a kosárméretem érdekelte, miközben atlétatrikóban ült a konyhában. Egy nagyon mocskos atlétatrikóban. Háromszor nevezték meg a szexuális szolgáltatásokat bérleti díjként, egyszer házi bébiszitternek akartak felvenni, és kétszer éppenhogy csak meg tudtam akadályozni, hogy a leendő lakótársaim a szemem láttára közösjenek! – Közben egyre jobban felemeltem a hangom, mégsem gondoltam arra, hogy csökkentsem a hangerőt. A szóáradatot már nem lehetett megállítani, annyira kiborultam. Ha tudtam volna, hol van ebben az átkozott lakásban a konyha, odacsörtettem volna, megfogtam volna egy serpenyőt, és jól fejbe kólintottam volna vele ezt a nagyképű szemétládát – pont, mint ahogy nemrég *Aranyhaj*tól láttam a Disney-rajzfilmben. – Jártam olyan szobában, aminek a falait teljesen belepte a fekete penész. Jártam olyan lakásban, ami úgy telle volt szeméttel, hogy a padlót sem lehetett látni. Komolyan, azt se lehetett tudni, hogy a szőnyegen állok-e vagy valami máson. Jártam

olyan apartmanban is, ami úgy búzlott a fűtől, hogy már pusztán a szagtól is betéptem.

Tettem még egy lépést felé, és kihúztam magam.

– Iszonyú pocsekul kezdődött számomra minden itt, Woodhill-ben, öreg. Szóval, ne mondd nekem, hogy tűnjek el! Látni akarom azt az átkozott szobát!

Most már nem gyanakvóan nézett, hanem egyszerűen csak közönyösen. Mintha épp értékes másodperceket tékozolnék el az idejéből.

– Pontosan ezért nem akarok lány lakótársat – mondta teljesen nyugodtan. – A végtelen gügyögésről és az érzelmes női dolgokról minden további nélkül le tudok mondani.

Rázkódott a vállam, olyan hevesen áramlott végig az adrenalin a testemen. Vélhetőleg nem volt túl okos ötlet a fickóra zúdítani a problémáimat. De néha egyszerűen nem tudom abbahagyni, amíg ki nem mondok mindent, amit akarok.

– Befejezted, vagy túrnöm kell még tovább? Ha igen, akkor előtte szívesen felvennék valamit – folytatta szenvtelenül, és a közönyösségével csak még jobban feldühített.

– Na, szép! – sziszegtem, és sarkon fordultam, majd rögtön ezután meg is botlottam egy állólámpában. Káromkodtam. Hangoosan. Főleg azért, mert hallottam a hátam mögött, ahogy felnevet. Mély hangon nevetett, ami valószínűleg minden más férfi esetében tetszett volna. De ennek a pökhendi, felfuvalkodott személtládának az esetében egész biztosan nem. Kifelé menet még hallottam, hogy megcsörren egy telefon. Egy Fall Out Boy-szám volt a csengőhangja. Ennek a hülye pasasnak tehát még a zenei ízlése is jó. Újra éreztem a késztetést, hogy fújjak, mint egy macska. Talán nem is lenne

rossz ötlet, ha egyszer majd beszereznék egyet. Ilyen kötődést még sosem éreztem egyetlen állatfajhoz sem.

A harag könnyei égtek a szememben, amikor felvettem a szándékomat. Nem akartam visszamenni Denverbe, és ott olyan életet élni, ami nem valódi – akárcsak a műanyag.

Csupa külsőségből állt az egész személyiségem, amit az anyám alakított ki a saját vágyainak megfelelően. Ez csak alig három évvel ezelőtt vált világossá számomra – azon a napon, amikor a saját bőrömmön kellett megtapasztalnom, hogy valójában milyen messzire képes elmenni. Aztán a belé vetett bizalmam megingott, és végül ezer darabra hullott szét. Azt hittem, hogy az anyukám mindig védelmezni fog engem. De ehelyett csak a látszatot tartotta fenn, és egyre több hazugság súlyát pakolta rám, amit már alig tudtam cipelni. Azóta már semmi nem olyan, mint előtte.

Nagyot nyeltem, és megpróbáltam kiűzni a negatív gondolatokat a fejből.

Mivel közben már a kezem is remegett az adrenalintól, ezúttal hosszabb időre volt szükségem, hogy a szándalom csatját a kis lyukakba beleillesszem. Tompán észleltem a pasas hangját. Úgy hallottam, telefonál. Néhány másodperccel később hangosan káromkodott.

Megint hallottam meztelen lábának csattogását, ahogy a folyosón közeledett. A fenébe is, miért kellett pont ezt a cipőt felvennem? A Vans egyértelműen alkalmasabb lett volna, hogy gyorsan fel- és levehessem.

– Hé! – szólalt meg a hátam mögött. Nem csatoltam be a jobb cipőmet, és lassan felemelkedtem.

– Mi van? – mordultam rá, és dühösen bámultam őt.

Közben felvett egy szűk, tengerkéék pólót, ami feszült a felsőtestén. Ismét összekulcsolta a karját a mellkasa előtt, összeráncolta a szemöldökét, és rám nézett.

– A másik pályázóm épp most lépett le – mondta, és felemelte a kezét, amiben az okostelefonját tartotta.

– Aha – mondtam érdektelenül, és a slusszkulcsom után kutattam a zsebemben.

Nagyot sóhajtott, és addig dobolt a lábával a padlón, amíg nem volt más választásom, mint hogy újra rá kelljen nézнем.

– Lesznek bizonyos szabályok – kezdte egy kis idő után, és hunyorított, mintha csak végigszkennelne engem.

– Szabályok? Mégis mire, ha megkérdezhetem?

A türelmem tényleg a végét járta. Már csak a hostelbe akartam visszatérni és beletemetkezni az önsajnálta, amíg annyira össze nem szedem magam, hogy új hirdetések keressek. A barátságatlan személtládák ostobaságairól most nyugodt szívvel le tudok mondani.

– Neked. Ha kell a szoba, akkor lesznek bizonyos szabályok, amikhez tartanod kell magad.

Hívogatónak szánt kézmozdulatot tett, és visszaballagott a nappaliba.

– Nem kell az átkozott szobád! – kiáltottam utána, lehajoltam, és végre felhúztam a szandálomat.

A feje ismét megjelent az ajtókeretben. A kezével beletúrt a hajába.

– Ide figyelj, szükségem van a pénzre, és nincs kedvem tovább keresgélni! Az emberek állandóan lelépnek mellőlem.

– Vajon miért is... – horkantam fel.

Erről nem is vett tudomást.

– És neked sürgősen kell egy albérlet. Szóval, fejezd be a cirkuszt, és nézd meg a szobát!

Kinyitottam a számat, hogy visszavágjak valamit, de a pasi már el is tűnt a nappaliban, anélkül, hogy a reakciómat megvárta volna.

Igazából legszívesebben kiviharzottam volna az ajtón, és hangos csattanással bevágtam volna magam mögött. Ha őszinte akarok lenni, ennek a lakásnak már az előszobája és a nappalija is szebb volt, mint az összes többi lakás, amiket az utóbbi két napban láttam – és biztos állíthatom, hogy kellemesebb lenne itt megkezdeni a fél-évet, mint egy padon a parkban. Abból nem lehet baj, ha vetek egy pillantást a szobára. Mindegy, milyen hibbant ez az alak – már annyiszor feladtam ma a büszkeségemet, hogy egy újabb alkalom már meg se fog kottyanni.

– Hát jó.

Már arra sem vettem a fáradságot, hogy levegyem a szandálomat, hanem rögtön visszamentem a nappaliba.

Csak most, hogy lassan megnyugodtam, tudtam igazán értékelni, milyen otthonos a berendezés. Középen egy hatalmas, U alakú kanapé állt, amit számos párna díszített, ferdén mögötte egy széles ablakon át áradt be a fény, mögötte pedig egy teraszt sejtettem. Jobbra tőle egy nyitott konyha helyezkedett el, konyhaszigettel és nagy munkalapokkal.

– A nappalit már ismered, az ott hátul a konyha. Itt a fürdőszoba – mondta a pasi, miközben áthaladtunk a nappalin. Egy félig nyitott ajtó felé mutatott, és vethettem egy pillantást a világoskék csempe-re és a nagy mosdókagylóra, mielőtt az utolsó ajtó előtt megálltunk.

– Ez lenne az. Nem túl nagy, de azért biztosan jobb, mint a kollégium.

Lenyomta a kilincset.

Lélegzet-visszafojtva léptem be a helyiségbe.

A szoba valóban kicsi volt. Talán tizenhárom négyzetméter, de a fal bézs színe és az ablak, amin át a nap utolsó sugarai besütöttek, elensúlyozták ezt. Látszott a szobán, hogy már senki nem lakik benne – egy íróasztal, egy fehér forgószék, egy kis polc és egy ágy kivételével teljesen üresen állt. A foltos matrac láttán fintorogtam. Hogy mi minden történhetett rajta, azt inkább nem akartam tudni.

– Ne aggódj, Ethan az ágyát még el fogja vinni! – mondta a pasas, és az említett bútordarab felé biccentett. – Az íróasztalt és a polcot megtarthatod, ha tetszik.

Lassan bólintottam, és elfordítottam a tekintetem az ágyról.

Ezt a szobát is világos laminált padló borította. Felemeltem a fejem, és megvizsgáltam minden egyes sarkát, hogy látható-e a nedvesség legkisebb jele is. Úgy tűnt, minden rendben van.

Ott, az asztalnál tudok majd tanulni. És ha elviszik az ágyat, akkor egy összecukható kanapét tennék be, hogy helyet spóroljak. Lelki szemeim előtt már láttam a szép ágytakarót, amit ráterítenék. És a fényfüzéreket! Ebbe a szobába fényfüzerek kellenek!

Anya mindig is utálta őket, mert szerinte olcsó hatást keltenek, és nem illenek a többi, általa gondosan kiválasztott berendezési tárgyhoz. Ezenkívül mindig figyelmeztetett, hogy már túl idős vagyok az ilyesféle gyerekes holmikhoz, sőt egyszer, amikor a zsebpénzemből vásároltam magamnak néhányat, akkor megbízta a bejárónőnket, hogy azonnal távolítsa el őket.

Ó, igen, fényfüzéreket fogok feltenni! És az egész szobát olyan holmikkal fogom telepakolni, amilyenek korábban nem lehettek nekem, mert anya igényeinek nem feleltek meg.

Pont annyira nem, mint ahogy ez a fickó sem felelne meg az igényeinek, futott át a fejemen. Valószínűleg már a látványától is szívinfarktust kapna. Vagy elhányná magát.

Erre a gondolatra majdnem elnevettem magam.

– Kiveszem – mondtam minden további habozás nélkül. A pasi felé fordultam, és egy pillanatra belefeledkeztem töprengő arckifejezésébe. Aztán a szememmel végigkövettem az írott betűs feliratot az alkarján, és... igen, anya biztos, hogy menten összeesne, ha meglátná. Eltekintve attól a tényről, hogy ennek a szobának hála, lesz fedél a fejem felett, ez még vonzóbbá tette ezt a lakást.

– Még nem is ismered a szabályokat – figyelmeztetett, de az ő szemében is csak vidám csillogást lehetett látni.

– Akkor halljuk, ki vele! – mondtam, és még egyszer körbefordultam. Eddig egyik szobánál sem volt az az érzésem, mint ami most árasztott el. Ösztönösen tudtam, hogy itt jól fogom érezni magam.

Teljesen mindegy, hogy milyen szabályokhoz kell majd alkalmazkodnom. Mr. Ebbe-a-lakásba-nem-költözhet-be-nő lassan az íróasztalhoz lépett. Háttal nekitámaszkodott, a karját még mindig összeszekulcsolta. Időközben ez a testtartás egyre kevésbé tűnt provokatívnak számomra, sokkal inkább védekezőnek.

– Először is – kezdte, és felemelte az ujját –, a női hülyeségeiddel békén hagysz. Abszolút nem érdekel, mi történik veled, és ne is tukmáld rám a társaságodat! Nem lesznek csajos esték a kanapémon, én döntöm el, mit nézünk a tévében, nem jöhetsz hozzám könnyekben úszva, és nem bögd ki magad a vállamon.

– Ezzel együtt tudok élni – feleltem hűvösen.

– Másodszor – folytatta közönyösen –, befogod a szád, ha valakit felszedek. Megvagyok anélkül, hogy magyarázkodnom kelljen a saját lakásomban.

– Nekem aztán mindegy, hogy kivel kavarsz – feleltem, és közben kételkedő pillantásokat vettem az ajtó felé. A szobája ugyan a lakás túlsó végében volt, de ki tudja, mennyire hangos. A homlokomat

ráncoltam. Remélhetőleg nem fogok tudomást szerezni róla, ha épp együtt van valakivel.

– És harmadszor... – ellökte magát az íróasztaltól, hozzám lépett, és kihúzta magát. Néhány centivel magasabb volt nálam, és kicsit hátra kellett döntenem a fejem, hogy viszonzzam karamellszínű szemének sötét pillantását. – ...nekem tök mindegy, hogy mennyire szexi a lábad ebben a sortban.

Forróság lepte el az arcom, de meg se rebbant a szemem.

– Mi ketten semmilyen körülmények közt nem fogunk összejönni. Szóval ne is reménykedj, megértetted?

Mély hangja végigsimított, a lehelete csiklandozta a halántékomat. Azonnal bizsergést éreztem a gyomromban, aminek semmi köze nem volt az éhséghez, bár lassan ideje lett volnaennem. Az illata kellemes volt – fűszeres tusfürdő és menta keveréke. Ennek a hirtelen jött közelségnek a fényében eltartott néhány másodpercig, amíg felfogtam, hogy mit is mondott az imént.

– Sajnálom, ha ez az egódnak törést okoz – mondtam szárazon –, de a rosszfiúk iránti vágyamat már évekkel ezelőtt csillapítottam – ami meg is felelt a valóságnak. Nem szerepelt ugyanis a terveim között, hogy belátható időn belül kavarjak valakivel.

Erre nem számított. A szemében meglepetés csillant, mielőtt megvakarta az arcát, és egy lépésnyire eltávolodott tőlem.

– Hát akkor isten hozott a Casa de White-ban! – kinyújtotta a karját, és a kezét felém tartotta. – Kaden vagyok.

Egy pillanatra teljesen elképedtem. Aztán kinyitottam a szemem, és izgatottan felugrottam.

– Ez azt jelenti, hogy enyém a szoba? – visítottam.

Kaden elhúzta a száját.

– Máris megszeged az egyes számú szabályt.

Tüstént abbahagytam az ugrálást, és a visítás helyett normál, emberi hangon feleltem.

– Bocs! Allie vagyok.

Közben az új nevemet már teljesen természetesen mondtam ki. Valószínűleg azért, mert az előző lakásnézésekkor is így mutatkoztam be. Kaden tenyerébe csaptam. A keze meleg volt és érdes. A villámcsapás, amit a kézfogásunk okozott a gyomromban, abszolút váratlanul ért.

Pont úgy, mint a bizsergés, mely szétáradt bennem, amikor Kaden a hüvelykujjával köröket kezdett rajzolni a kézfejemre. Azonnal visszahúztam az ujjaimat, és felháborodottan néztem rá.

– Csak látni akartam, hogy megértetted-e a hármas számú szabályt.

Önelégült vigyor terült el az arcán, és mindkét kezét a nadrágzsebébe dugta.

Lenézően horkantam fel. A srác ugyan jól nézett ki, de annyira ellenállhatatlan azért mégsem volt. Az úgynevezett szabályai nevetégesek és feleslegesek voltak. Néhányszor megdörzsöltem a kézfejemet, hogy elűzzem a bizsergést. A fenébe is, miért ilyen finom meleg a keze?

– Szóval, mikor költözhettek be?

Kaden vállat vont, és az ajtó felé fordult.

– Utald át a bérleti díjat meg a kaució felét, és a szoba máris a tiéd!

Az örömtáncomat csak akkor jártam el, amikor kilépett a szobából.

2. fejezet

— **A**NNYIRA. JÓL. NÉZNEK. KI! – Dawn kerek szeme még jobban elkerekedett, amikor felfedezte a csillag alakú fényfüzéreket az óriási bevásárlókocsinkban. Közben már az ágytakarók részlegéhez érkeztünk, de a rikító, virágos minták láttán, amik mindent elborítottak, csak fintorogtam. Még egyszer végigsimítottam az egyik tarka anyagon, aztán odafordultam újdonsült barátnőmhöz.

Dawnt a tájékoztató előadáson ismertem meg. Mindketten túl korán értünk oda, és amíg várakoztunk, rögtön beszédbe elegyedünk – a sors akarata, abban teljesen biztos voltam. Nem is lehetett másképp. Ugyanis Dawn is új volt itt. Ő ugyan nem azért költözött ide, hogy a családjától meneküljön el, hanem inkább az exbarátjától, aki hatéves kapcsolat után megcsalta. Egész egyszerűen el kellett onnan jönnie – és most együtt voltunk a Targetben, hogy dekorációt vásároljunk a szobáinkba. A kétórás autóút Portlandbe mindkettőnknek jót tett, sőt így még Woodhill környékét is megismerhettük.

– Válaszd azt a virágosat! – tanácsolta, és eltűnt a következő folyosón. – Vagy a pinket!

Gesztenyebarna hajzuhataga egy perccel később már a lámpák polcai fölül kandikált ki. Valószínűleg lábujjhegyen állt, úgy tűnt, mintha alaposan nyújtogatnia kellene a nyakát.

Újra szemügyre vettem az előttem álló választékot. Mindenképpen olyan berendezést szerettem volna, amit én válogatok össze, de a virágminta nem az én világom. Még ha tetszik is a nőies stílus, az egyszerűbb dizájnt jobban kedvelem.

Továbbmentem a folyosón. Dawn egypár lámpát tartott fel, amikről elmondtam a véleményemet. A sor végén felfedeztem egy durvább kötésű, rojtos szelű, krémszínű ágytakarót. Ez nagyon jól illene a bézs függönyhöz, amit már bepakoltam a bevásárlókocsiba.

– Ez hogy tetszik? – kiáltottam, és felemeltem a pokrócot. Dawn is odajött, egy rózsaszín ernyőjű éjjeli lámpát tartott a kezében.

– Egyszerű és szép. Jól illik a többi holmihoz – mondta, és felemelte a lámpát. – És ez hogy tetszik?

Már ebből a távolságból is jól látszottak a csillámok a lámpaernyőn.

– Olyan, mintha a gyerekosztályról raboltad volna el.

Dawn vigyorgott, és betette a lámpát a bevásárlókocsinkba.

– Bingó!

Kaden biztosan kiakadna, ha valami ilyesmivel állítanék be. Viszont semmi köze hozzá, hogyan rendezem be a szobámat.

A teljes elmúlt hetet még a hostelben kellett töltenem, mielőtt Kaden végre át tudta adni a lakáskulcsokat. Az előző bérlőnek több időre volt szüksége, hogy elvigye az ágycsúszkát, mint amit korábban mondott. De ma végre elérkezett a nap, hogy beköltözzek az új szobámba. Ugyan Kaden reggel, mikor átadta a kulcsokat, még mindig meglehetősen bizalmatlannak tűnt. Mintha máris megbánta volna a döntését. De ez az ő problémája volt, nem az enyém.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Rögtön ezután útra keltünk Dawnnal, hogy beszerezzük az első saját berendezési tárgyaimat. Már a középiskola alatt összespóroltam valamennyit, mert azt a pénzt, amit korrepetálással kerestem, vagy a rokonoktól születésnapokra vagy más alkalmakra ajándékba kaptam, mindig rögtön félretettem. Ebből lazán ki tudtam fizetni mindazt, ami a bevásárlókocsimban volt.

Volt egy takarékbetétkönyvem is, amit anya nyitott nekem, de ahhoz csak vészhelyzetben nyúlok. Vagy ha olyat kell befizetni, ami elkerülhetetlenül szükséges, mint például a tandíjat. Végül is ne legyen hiába, hogy az utóbbi években pénzt tett be rá. Émelyegni kezdtem, ha arra gondoltam, miért is bocsátotta rendelkezésemre azt az összeget. Tényleg azt hitte, hogy hagyom magam megszarolni, és néhány dollár láttán elfeledkezem róla, hogy mi történt – arra várhat egy jó darabig. De ha nem is voltam megvásárolható – azzal, hogy anya pénzét költöttem, legalább egy kis bosszút állhattam.

Mély levegőt vettem, és a kellemetlen gondolatokat száműztem a fejemből. Százszázalékosan erre a vásárlásra kellett koncentrálnom.

– Asztalra nincs szükség? – kérdezte Dawn, miközben a bevásárlókocsival a következő sorok felé tartottunk. Megállt egy össze-csukható modell mellett, és elgondolkozó ábrázattal vizsgálta meg. Az asztallap alá nyúlt, és addig rázogatta, amíg a szerkezet működésbe nem lépett, és az asztal kinyílt. Dawn felszisszent, egy pillanatra úgy tűnt, elveszíti az egyensúlyát, de aztán összeszedte magát, és hunyorogva nézte a művét.

– Nem, az előző lakó otthagya az íróasztalát és egy polcot. Kaden azt mondta, ha nem tetszik a cucc, akkor nekem kell eltüntetnem – forgattam a szemem. – Szerencsére az ágyát azért elvitte. Az ugyanis elég undorítóan nézett ki.